

Presentació

Fa dos anys (abril 1987) la Comissió XV plantejà al Consell d'Universitats la inclusió en els estudis de Pedagogia d'una diplomatura en Educació Social. Amb ella es pretenia donar cabuda en els estudis universitaris a totes les intervencions educatives que es realitzaven al marge de l'educació escolar. Aquestes havien sorgit per generació espontània a partir de tota una sèrie de dèficits detectats en la qualitat de vida de les diferents comunitats que componen la societat civil i als quals ningú no donava resposta. Intervencions en el temps lliure, en el món dels adults i en el del treball, entre d'altres, es produïen a l'empar d'institucions i administracions, sobretot de tipus local.

La irregularitat d'aquelles primeres experiències s'ha anat reduint amb el pas dels anys i en l'actualitat la intervenció sòcio-educativa i sòcio-cultural s'ha convertit en una component necessària i sobretot desitjable per a l'evolució i desenvolupament dels individus i comunitats de la nostra societat.

L'entrada, però, d'aquests estudis en el currículum pedagògic planteja molts problemes i interrogants. D'una banda, el recel comprensible generat en els interventors en actiu i en algunes escoles que ofereixen aquest tipus de formació. Ambdós col·lectius temen, entre altres coses, l'academització o «pedagogització» excessiva dels estudis. Certament, i em consta, la voluntat universitària no és aquesta. Al contrari, es pensa, com ja s'ha dit repetidament, en la convalidació de títols i en la concertació d'una sèrie de convenis que connectin la realitat acadèmica amb la realitat del carrer.

Més problemàtica resulta la polèmica, iniciada en algunes universitats, sobre els centres que han d'impartir aquests estudis. En aquest sentit, crec que ha arribat el moment no tant de pensar en qui ha de dur a terme aquesta diplomatura en educació social, com de treballar plegats per aconseguir uns estudis de qualitat, que puguin formar professionals capaços de respondre amb una tecnologia adequada a les necessitats sòcio-culturals de les diferents comunitats.

És amb aquesta voluntat que hem volgut dedicar un número monogràfic de la revista EDUCAR a l'animació sòcio-cultural. Per això hem intentat aple-

gar un conjunt de professionals de diferents àmbits (professors universitaris, directors d'escoles d'animació, gestors culturals, professionals que treballen des de l'administració, etc.) que puguin oferir la seva visió particular sobre aquest tema.

Podríem estructurar els articles que componen la revista en tres parts. En la primera part, i després de conceptualitzar una visió actualitzada sobre l'educació social i les diferents especialitzacions que la componen (Sarramona/Ucar), es posa en relació l'animació socio-cultural amb altres temes, com poden ser l'educació i l'educació no formal (J. Trilla), l'organització d'institucions no formals (J. Gairín), els professors i l'escola (J.A. Caride), i la Universitat i les escoles d'adults (J. Botey). Finalitza aquest primer bloc d'articles amb una visió de l'animació socio-cultural dels propers anys, entesa com a gestió cultural (E. Delgado).

La segona part de la revista ofereix una aproximació a la història de l'animació socio-cultural en aquest darrer segle a Catalunya (T. Puig).

Tanquen el número dos articles que reflecteixen la realitat socio-cultural a la Barcelona actual. El primer constitueix el resum d'un estudi sobre les ofertes socio-culturals per a la infància (Ferrer/Ucar). El segon mostra la política socio-cultural de l'Ajuntament i els projectes que, en aquest sentit, ha impulsat aquests últims anys (J. Colomer).

No vull acabar aquesta presentació sense agrair als autors dels articles la seva col·laboració, sense la qual aquesta revista no hauria estat possible. Desitgem que les pàgines que segueixen serveixin al lector no solament per a resoldre interrogants, sinó sobretot, per a descobrir nous camins que l'animin a seguir treballant en un camp tan apassionant com el de l'animació socio-cultural.

Xavier Ucar